

Roman Jonas Stryhal

THAJSKÉ PEKLO

10 měsíců kriminálu
uprostřed tropického ráje

Roman Strýhal

THAJSKÉ PEKLO

**10 měsíců v kriminále uprostřed
tropického ráje**

Každou minutu člověk stárne a nabírá nové a nov zkušenosti a i mě se mění názor na mnoho věcí. Mimo bankovních podvodů je řada jiných legálních způsobů jak se uživit a nejlavnější na to je, že člověk nemusí nikam utíkat, schovávat se a může být se svými nejbližšími.

Touto knihou se nechci omlouvat nebo se hájit, protože já sám vím nejlépe, jaký jsem člověk a pokud mě někdo nezná osobně, stejně si udělá úsudek podle sebe, nemohu ani napsat, že bych něčeho litoval, protože už je to minulost a tu už nikdo nezmění. Pokud by se mne někdo ptal, jestli bych dnes takto chtěl zbohatnout, tak mu jednoznačně odpovím, že ne. Co jsem prožil mi v životě hodně dalo i vzalo, a navíc jsem zjistil, že mě baví psát. Přejí hezké počtení...

Autor

Nechce se mi věřit (stojím si za tím), že neexistuje člověk, který by nepomyslel na to, jak přijít k penězům rychle a snadno. Doba je prostě taková, ať si říká kdo chce, co chce, taky bych byl raději, kdyby to bylo jinak, ale bohužel. Bez peněz se člověk nenají a může mít sebelepší úmysly. Je špatné zapomínat, čemu nás vždycky učili. Pracovat se musí a určitě je nesmysl ležet v posteli a čekat, že nám z nebe spadne balík peněz s pozdravem od neznámého se slovy: „Tak tady máš milion a užij si ho.“

Takové zázraky se prostě nedějí. Přesto každý člověk vymýšlí, jak se mít lépe a zároveň se nenadřít. Kdyby tomu tak nebylo, neměli bychom dnes žádné počítače, stroje, no prostě naše ekonomika a životní úroveň by byla jako v době kamenné. Nebudu ale psát o naší ekonomice, to nechám těm kompetentnějším, ti vědí co psát. Možná...

Abych se vrátil k vlastnímu psaní a nezdržoval nikoho hloupými žvásty. Peníze bez práce vydělá málokdo. Někdo má štěstí a vyhraje třeba v ruletě. Je šťastný, ale bohužel ve většině případech to zase hned prohraje. Nejhorší na takovém štěstí je, že když o vyhrané peníze přijde, cítí se hůř než před výhrou. Dalším příkladem jsou lidé, co mají tak vysoké IQ, že myslí na naši budoucnost. Blahoslavený Bill Gates, který nám dal Microsoft. Nebo další sorta lidí, to jsou ti, co něco zdědí. Mnozí z nich si s tím ale neví rady. A pak jsou tady ti, co ten majetek ještě umí zúročit. Nepatřím ani mezi jednu tuto sortu. Ale jedno jsem s nimi společného měl. A to, že jsem chtěl lépe žít. Štvalo mě dřít celý měsíc na to, abych si mohl koupit věc pro život nutnou a během minuty byly peníze pryč. Chtěl jsem podnikat, ale copak to jde bez peněz? Půjčka od banky byla pro začátečníka cesta do pekel. Vyplnit si sny, cestovat, dát lidem práci, dát jim tolik co mě jiný nikdy nedal, mít třeba svou restauraci. To všechno jde vždy jen s penězi, snažil jsem se šetřit, ale na restauraci bych měl asi tak za 80 let, a to bych si ji asi už moc neužil. Prostě a jednoduše: Po všech možnostech pracovního zařazení a zkouškách štěstěny jsem vyslovil větu, kterou jsem mimochodem slyše už od mnoha lidí: „Já snad udělám banku.“ Jenže oni to většinou mysleli v žertu. Já ne.

Zpočátku to byl spíš vtíp. Nechtěl jsem někomu něco brát a už vůbec ne někomu ublížit. Vběhnout do banky s pistolí a zařvat: „Ruce vzhůru, prachy nebo život.“ To není a nebylo nic pro mne. Jednou jsem jako kluk sebral v obchodě žvýkačku a málem jsem si musel přeprat trenky. Ti, co přepadali banky byli u mě buď blázni nebo byli v tak bezvýchodné situaci, že už jim to pořádně nepálilo. Někteří udělali banku beze zbraně, protože využili lsti nebo svého postavení. Někteří z nich třeba sedí v base, mnozí jsou stíháni, ale některým to vyšlo a jsou z nich vážení podnikatelé. Dávají lidem práci, odvádějí daně a odsuzují lidi, kteří by snad mysleli nato, na co oni před lety. Je to koloběh. Někdy mi to připadá jako džungle. Málem bych zapomněl na ty. Kteří udělali prachy a vzali čáru do světa. můžeme tiše klít nebo i nahlas závidět, ale to je tak všechno. Nikoho bych teď nesoudil, protože skoro vždy jsou věci jinak než je člověk schopný vidět.

Když já řekl tu osudnou větu o bance, psal se rok 1944. od té doby se mi život změnil v noční můru. Jako by mi někdo chtěl vnutit myšlenku, že udělat banku je mé jediné východisko. Dnes, pár let poté, už taky vím, že východisek je vždy víc, než se zdá a záleží jen na člověku samotném, jak se rozhodne. Je to jeho cesta, jeho rozhodnutí, a neměl by se litovat nebo snad na někoho svádět, že dopadl, jak dopadl. Co se týče mě tak život se je

opravdu hloupost, to potom bolí dvojnásob. Hezky se to píše a čte, když už je nějaký ten rok za mnou. Každá minuta života je dar. Každou minutu se člověk učí, je starší a zkušenější. Nemohu napsat, že i chytřejší, protože jsou hlupáci, kteří se nepoučí nikdy a to jim zůstane až do smrti. Nikdo neví, co bude zítra, a teď lidé riskují. Čekají na výsledek, a pak jsou buď zklamáni, nebo mají na chvíli radost. Než jim zase něco tu radost překazí. Nelituji toho, co jsem udělal, ale toho, co jsem neudělal, „řekl jeden moudrý člověk.“

Kdo čeká, že napíšu návod na to, jak podvést bankovní úřad, toho musím zklamat. Ani to předně nevím. A kdybych poradil špatně, mohli by mi chodit upomínky za špatné informace. Ne, teď vážně, dělám si legraci. Jak jednoduše jsem vyslovil, že bych chtěl peníze z banky, tak se stalo. Na papír zvaná certifikát jsme vybrali peníze. Celkem přes sedm milionů. Byly jsme taková tlupa snů a sami ani nevěřili, že by se to mohlo povést. Nejdříve jsme mysleli, že hrajeme jen takovou hru. Ale čím víc jsme do toho zapadali, tím víc to byla realita. Když jsme peníze drželi v ruce, došlo nám, že bude průšvih. Měli jsme to vrátit? Měli jsme se omluvit a říct, že to byla jen švanda? Nevím, jestli by to někdo udělala, ale my tedy ne.

Věřili jsme, že se na to nepříjde. Uklidňovalo mě, že jsme nikomu fyzicky neublížili. Chtěl jsem otevřít svůj podnik, zaměstnat lidi, dát jim práci, peníze, platit daně. Prostě jsem se snažil ulehčit svému svědomí, ale moc se mi to nevedlo. Peníze byly rozděleny a každý si šel svou cestou. Já s hlavou, plnou svého snu, své restaurace s výbornými thajskými jídly. Thajsko mě přitahovalo už dříve, tak proč se tam nezajet podívat, když totalitní režim skončil a já měl v kapse nemalou částku peněz. Jeden známý z Německa znal Thajsko dokonale, a když mi nabídl spolupráci v export-importu, nebylo o čem přemýšlet. Vyřídil jsem pár formalit a byl na letišti. Škoda, že jsem nevěděl, co znamená export-import v jeho světě.....

Po dvanácti hodinách letu jsem stál v Bangkoku. Takový mumraj na jednom místě jsem snad ještě neviděl. Při pohledu na ty různé obličeje, kdy je jeden žlutý, druhý hnědý a třetí úplně černý, jsem se cítil jako dobyvatel Asie. Nejdříve mě omráčilo dusivé horko a po něm hned místní doprava. Bylo toho hodně, co jsem chtěl vnímat, ale kolem byl takový ruch, že vnímat prostě nešlo. Začínal jsem mít menší obavy. Stahoval se mi žaludek a já si začal nadávat: „Co jsem to za blázna?“ Musel jsem to polknout a doufat, že budu mít lepší pocit.

Hodně dlouho mi trvalo, než jsem si uvědomil, že jsem tak daleko od domova, že jsem odkázán sám na sebe, že se tu nemluví ani česky ani německy. Počítal jsem, že můj rádoby známý Němec pro mě přijede, ale nechal mě v tom. Pokusil jsem se najít alespoň taxi. Při odchodu u letištní haly se na monitoru objevil jeden z mnoha odletů do Prahy. Měl jsem stažené hrdlo úzkostí. Byl jsem takovou chvíli v jiné zemi a už se mi stýská! Ostuda, co? A tehdy jsem si řekl: “Když už jsem to začal, tak to dotáhnu do konce“ a vykročil do dusného Bangkoku.

Přeskočím shledání s Němcem a i ty tři dny, které jsem s ním strávil. Byly poučné, ale byl to ještě nebezpečnější byznys, než jsem čekal. Utekl jsem od něj. Obchodoval s drogami a ve mně viděl spojence pro Českou republiku. Pardon, ale na to já žaludek nemám. Byl jsem zklamán. Už jsem byl i na letišti s tím, že letím zpět. Letadla byla ale obsazená, rozhodl jsem

se tedy ještě se nějaký čas zdržet. Podle prospektů, které jsem studoval v letadle, jsem se rozhodl pro přímořské letoviště Pattayu. Chtěl jsem trochu poznat Thajskou kuchyni a třeba se i zdokonalit jako kuchař. Po několika hezkých dnech jsem ale dostal špatnou zprávu. Bylo po mě v Čechách vyhlášeno celostátní pátrání. Přestal jsem se cítit jako turista. Byl ze mě najednou štvanec. Nemohl jsem polknout, začala mě bolet hlava a zamžilo se mi před očima. Dozvěděl jsem se také, že moji komplicovi už ve vazební věznici dávno vysvětlují náš žert za víc než sedm milionů.

„Vždyť jsme mysleli, že na to nikdo nepřijde“, přemýšlel jsem nahlas a myšlenky se mi nemohly vůbec zastavit, abych mohl normálně logicky přemýšlet. „Jak na to přišli? Kdybych byl doma, už bych byl v base.“

Stále jsem nahlas přemýšlel a mráz mi šel po těle. Nikdy jsem neměl sebemenší problém, ani pokutu za špatné parkování. A teď tohle. Takový škraloup. Docházelo mi, že už nejsem ten hodný kluk, občan, ale že jsem se zařadil k těm, kteří zakopli a mají problém se zákonem. Bral jsem to jako hru, dělal si z toho dokonce i legraci, podcenil situaci. Nedošlo mi, že policie to tak nebrala. Nebyl jsem sice zavřený jako moji komplicové, ale určitě jsem se tak cítil. Možná jsem měl čas se s někým poradit, ale nebylo s kým. Bylo mi hrozně. Byl jsem sám a k tomu všemu ještě v Thajsku.

Přiznávám se, že když jsem do Thajska odlétal, nemyslel jsem jen na sluníčko, pláže, místní kuchyni nebo zmíněného Němce. V koutku duše jsem doufal, že v případě prozrazení a problémů by pro mě Thajsko mohlo být dobrým útočištěm. To, co mi můj kamarád Petr do telefonu řekl, mi sice udělalo hluboké vrásky, ale cítil jsem se v Thajsku tak trochu vzdálený od problémů a v bezpečí. Chtěl jsem počkat, jak se věci vyvinou a pak se podle toho zařídit. Vrátit se do Česka a být připravený. Mezitím co se v Čechách rozjelo vyšetřování bankovního podvodu na plné obrátky, já se začal zabydlovat v přímořském městečku.

Velká nevýhoda pro cizince v Thajsku je, že se nedá jen tak pracovat. Mohl bych mít firmu, ale moje slabá znalost tamních zákonů mi to nedovolovala. Takže jsem se sžíval s místním životem a přitom potkal dalšího Čecha, s který jsem několik měsíců bydlel na stejném místě. Nikomu jsem raději nevyprávěl, že po mě jdou policisté a že mne v Čechách hledají. Nebyl jsem ve své kůži. Když jste na svobodě a jste hledaní, myslím si, že se o svobodě už mluvit stejně nedá. Stále se otáčíte přes rameno, nikomu nevěříte, v každém vidíte policistu z Interpolu. Psí život. Snad proto to raději nakonec každý vymění za zamřížovanou celu. Ale nebylo ta se mnou zase tak zlé. I když jsem neuměl thajsky ani anglicky, fungoval jsem na černo jako průvodce nebo jako potápěč, který umí pár ruských slovíček a dokáže ruským občanům vysvětlit, jak se při potápění neutopit. Necelý rok jsem žil a vlastně se i schovával v Thajsku, když jsem se konečně rozhodl, v čem budu podnikat. S Pavlem jsem chtěl otevřít bar a mít se tak vždy kam schovat před těmi hroznými myšlenkami o vězení. Už jsem si i naplánoval cestu do Čech. Řekl jsem si, že je možná lepší se problémům postavit jako chlap. A taky se mi opravdu stýskalo. Rozhodl jsem se, že nejlepší měsíc pro návrat domů bude červenec. Abych snad netrpěl tolik zimou, když už jsem si dost navykl na tropy. Probíhaly poslední maličkosti s koupí baru, převody, smlouvy atd. Poslední telefonát Pavlovi. Měl za mnou přijet a přivést kapitál, když...ano, když.

Chvíli to ještě pozdržím. Jestli to někdo vydržel až sem, tak ho těch pár řádků nezabije. Moc mě mrzí, že nemohu psát víc o čase, který jsem strávil ještě před tím, než mne policie v Thajsku zadržela. Rád bych ze sebe udělal Robina Hooda nebo Jánošíka, aby mně čtenáři milovali víc, než odsuzovali, ale snad aspoň uznají odvalu. Možná mě ve svých myšlenkách neodsoudí jako člověka. Rád bych psal i o svých přátelích, protože to jsou bezvadní lidé, kteří mi chtěli z thajského vězení pomoci. Ale to by bylo na další knihu.

Zpět k telefonátu s Pavlem. Poslední instrukce zněla: „O. K., takže do čtrnácti dnů jsem tam jak na koni“, řekl Pavel s menší pomlkou v telefonu. Je to přece jen dálka mezi Thajskem a Českou republikou. „Už se nemůžu dočkat, až zas pokecáme česky. Měj se a ať už jsi tu. Ahoj za dva týdny.“ Rozloučil jsem se s Pavlem a v duchu se těšil, až o za čtrnáct dní budu vítat v Bangkoku na letišti.

Vycházím z hotelu, den jako vždy slunečný. Bylo 23. dubna. Tento den mi zůstane v paměti navždy. A nejen tento den.

Před hotelem jsem si zapálil cigárko a spokojeně vyfoukl kouř. Druhý čoud mi uvízl v krku. Před mnou zastavilo prudce auto a z něj vyskákali tři Thajci. Že šlo o policii bylo hned jasné. Před obličej mi strčili velký papír s mojí fotografií a komolenou angličtinou na mě začali rvát: „Jsi to ty?“ Řvali všichni tři. „Tak co, jsi to ty?“ Bylo to nepříjemné, ale víc mě znervózňovala má fotografie, kterou mi mávali před obličejem. „Jo, jsem to já, ale nechápu.....“

Nedořekl jsem ani větu, jeden z nich mi velice zručně, ale dost surově nasadil za zády pouta, a zbylí dva mě hbitě narvali do auta. Bylo to tak rychlé, že jsem se nezmohl na nic. Vpředu řidič, vedle něj spolujezdec a důležitým obličejem a vedle mě thajský policista s výrazem vraha, který ke všemu ještě vytáhl zbraň, odjistil a namířil mi ji přesně mezi oči. „Jen se hni a jsi K. O.“ Vysvětlil mi to docela výstižně. Hlaveň odjištěné pistole nevypadá moc přátelsky, ale já už to pomalu přestával vnímat. Hučelo mi v hlavě a jen jsem doufal, že co nejdříve omdlím a bude to za mnou. Přistihl jsem se, že strachy ani nedýchám, a tak jsem pomalu začal nabírat vzduch do nosních dírek, ale velmi pomalu, abych policistu neznervóznil a nesetkal se s náboje z očí do očí. Skoro jsem začal slzet, jak jsem nechtěl ani mrknout. Dosedli jsme a hned jsme se rozjeli směrem k velkému obchodnímu domu, kde byla i turistická policejní stanice. Cestou jsem si snažil odpovědět na jedinou otázku: „Proč?“ Jednoduchá otázka, ale tolik znamenala. Napadaly mě všelijaké důvody. Nechal si mě snad najít Němec, kterému jsem vzal roha, když jsem zjistil, s čím obchoduje? Nebo kvůli vízu? Nebo na mě někdo něco hodil, aby sám mohl zdrhnout? Je to možná neuvěřitelné, ale jako poslední mě napadl problém v Čechách. Měl jsem stále za to, že neexistují smlouvy ani přátelské dohody mezi Českou republikou a Thajskem.

Zastavili jsme těsně vedle stanice a já byl doveden do malé kanceláře, kde začal nepříjemný výslech. V místnosti bylo celkem pět policistů a jeden rádoby novinář, který dělal zároveň překladatele. Mluvil anglicky a thajsky. Moje thajština už také byla na slušné úrovni, ale raději jsem svou znalost neprozrazoval. „Budu překládat, jsem reportér pro jeden anglický magazín, O. K.“, řekl mi angličtinou, ze které by Angličan zvracel, ale mě to stačit muselo. Kývnul jsem a očima sledoval policistu, který kolem mě chodil jako hladový

lev. V ruce držel elektrický paralyzér a cvakal s ním stále blíž a blíž. „Víš, proč jsi tady?“ Zde se ozval novinář a udělal hned momentku svým fotoaparátem.

„Ne,“ odpověděl jsem rychle a čekal další otázky.

„Umíš anglicky?“

„Trochu.“

Nelhal jsem.

„Thajsky?“

„Vůbec.“

To už jsem zalhal.

„Co umíš thajsky?“, ptal se novinář tak přátelsky, že jsem se začal usmívat.

„Umím je určitě TINKTINK.“

V thajštině toto slovo zní legračně a já ani nevím, proč jsem řekl zrovna tohle.

„Jo, tak ty umíš říct TINKTINK?“, zašklebil se novinář a tlumočnick v jedné osobě. Otočil se nejspíš k hlavnímu bossovi, který seděl za oprýskaným stolem a sledoval mě.

„Prý thajský neumí.“

Opět se otočil na mě. Nesmím zapomenout na toho, který neustále kolem mě kroužil a cvakal tím hrozícím bleskem.

„Víš, proč jsi byl zatčen?“, zeptal se přátelsky novinář.

„To teda nevím,“ visel jsem mu na rtech a očekával, že mi to hned vysvětlí.

„Vyndej vše z kapes,“ řekl nyní přísněji.

Rozeprnuli mi náramky a kontrolovali, jestli opravdu vše z kapes vyndám. Moc toho nebylo. Klíče od bungalovu, pas, bonbóny, cigarety a dvě stovky báthů. Bonbóny si okamžitě mezi sebou rozebrali a jeden mi hrozil pěstí, jestli k tomu nemám nějaké připomínky. Sklopil jsem hlavu a čekal, že mne uhodí. Nestalo se. Slyšel jsem o thajské policii hodně a věděl jsem, že se neřídí žádnými zákony. Měla své vlastní. Jen jsem doufal, že nikdy neucítím ty jejich na vlastní kůži. Ind s fotoaparátem vyfotil všechny mé věci na stole a párkrát vyblesknul i mou maličkost. Prohlédli si můj pas a nad vízem se pozastavili. Chvíli jsem si říkal, že by to mohlo být přeci jen kvůli vízu, ale bohužel. Ind se opět posadil a pokračoval.

„Jsi to ty?“

„Ano.“

„Jsi z Československa?“

„Ne, jsem z Čech.“

Zamyslel se, mávl rukou a uznal, že to zní skoro stejně a smířil se s mou odpovědí.

„Máš tam nějaké problémy?“

„Ne.“

Po jeho otázce jsem zase fantazíroval. Myslel jsem i na to, jestli celé to divadlo nemohl nastrojít někdo, kdo by měl zájem o stejný bar jako já a takto se mě chtěl zbavit. Thajsku nebyl problém za menší poplatek správným lidem uklidit kohokoliv. Ind se opět otočil k tomu, co se choval jako velký šéf.

„Prý nic neví.“

Šéf nebyl z těch přívětivých a už vůbec se netvářil přátelsky jako Ind. Bouchl do stolu, až jsem nadskočil a podal Indovi papír.

„Ukaž mu to.“

„Toto nám poslala ambasáda.“

Ind mi na sekundu ukázal papír, na kterém jsem si stačil všimnout hlavičky České ambasády, mého jména a města Ústí nad Labem. Nic víc mé oči nestihly.

„Co je to?“

„Tady se ptáme my. Ty máš ve své zemi problém.“

„O ničem nevím.“

„Kde máš kamaráda?“

Zeptal se na zcela něco jiného a já neměl tušení, na koho se vlastně ptá.

„Jakého kamaráda?“

„Taky Čech. Kde je?“

„Já nevím. Mám tady přátele, ale to jsou Thajci.“

„Kde je?“

Odpověděl jsem trochu rozzlobeně.

„Jak se jmenuje ta tvá přítelkyně?“

„Toy.“

„Pravým jménem.“

Pochopil jsem, protože Thajci mají více jmen a jen si to zkracují, dno aby to bylo snazší a lehčí. Ta dlouhá jména používají na legitimaci, úřední listiny a podobně. Kdo by si ta jejich jména pamatoval. Jméno své přítelkyně jsem si sice trochu pamatoval, ale neměl jsem zájem, aby ji vláčeli po výsleších.

„Znám ji jen jako Toy.“

„Kde bydlí?“

„U mne.“

V klidu jsem jim to řekl, protože jsem si byl jist, že tam nebude. Vždy čekala tak dlouho, dokud jsem nedorazil, nebo byla už připravená na problém.

„Jak se jmenuje ten kamarád?“

„Nemám ponětí, o čem mluvíte, mám tu spoustu kamarádů, ale Thajců.“

„Ne my chceme toho Čecha, co tady byl s tebou.“

Chvíli jsem přemýšlel. O Bohoušovi jsem nevěděl přes čtyři měsíce, o Pavlovi Šourkovi bylo zbytečné mluvit, tam nebyl žádný důvod, proč by chtěli znát jeho jméno. Pomyslel jsem na Hanse z Německa, který mne chtěl do kšeftu s drogami, ale to má záporná odpověď jen rozlítí mé vyšetřovatele. Ten co stále znervózňoval elektrickým paralizérem neodešel, naopak na sebe a svého blýskavého kamaráda víc a víc upozorňoval.

„Tady bylo hodně Čechů.“

Snažil jsem se trochu chytračit.

„Tak je vyjmenuj,“ nařídil Ind už přísněji. Taky už je to přestávalo bavit. Chvíli jsme váha a pak vyjmenoval nejméně deset jmen lidí, se kterými jsem se v Thajsku setkal. Vše si šéf zapisoval, a když jsem vyslovil jméno Bohouš, zarazil se, vyskočil od stolu a dal pokyn.

„Stop, to je to jméno, to je ten kamarád.“

Hergot, co se tady děje? Šeptal jsem si pod vousy, abych ze sebe dostal tu nervozitu. Nebo spíš ten strach.

„Kdo je ten Bohouš?“

Začal Ind opět jako mluvčí tlupy goril, co si pohrávají se svou svačinou, aby jim pak víc chutnala.

„Je to známý, ale dlouho jsem ho neviděl.“

„Kde je teď.“

„To nevím.“

„Kde bydlí?“

„Taky nevím.“

Odpověděl jsem rychle, abych byl co nejrychleji pryč. Tedy spíš to bylo mé zbožné přání. Ind přeložil mé odpovědi z angličtiny do thajštiny a po chvíli si ke mne stoupl ten s tím paralizérem. Začal jsem se potit i přes kvalitní klimatizaci, která jim běžela na plné obrátky.

„Nelži, víme, že jste bydleli blízko sebe.“

„Ano, ale to bylo před půl rokem a jen dva měsíce, nevím, kde je a co dělá.“

Ind opět přeložil a já dostal první výchovnou malým bleskem do ruky. Tělem mi projelo brnění a myslel jsem, že mi vstávají vlasy na hlavě.

„No tak řekni, kde je, ať už tě nemusím praštit.“

Nikdy bych nevěřil, jak je obtížné odpovídat na něco, co člověk opravdu neví a přitom na tom závisí jeho zdraví.

„Já nevím, neviděl jsem ho už slouho.“

Druhá šlupka bleskem byla už delší, až se mi zatmělo před očima. Neuklidnilo mne to ani nepřivedlo k rozumu, jak si přáli, ale naopak mne to rozzuřilo. Rychle jsem vstal, až mi zaprašťelo v kloubech a thajsky jsem zakřičel.

„Nevím. Určitě nevím. MALJÚ TINKTINK.“

Usadil mě třetí blesk. Začala se mi třást kolena i ruce a v očích mi blýskalo stejně jako z paralyzéru.

„On to opravdu neví.“

Prostě to ze mě nedostali. Nevěděli, kde Bohouše hledat. Můžu na to být pyšný, ale k čemu mi to vlastně je. Možná jsem si tím dodával odvalu a snad i hrál na hrdinu.

„Chceš si zapálit?“

Okamžitě jsem kývnul. Ind mi podal mé cigarety a můj zapalovač. Nezapomněl nabídnout všem ostatním, kteří se mi pohledem ptali, jestli so mohu vzít. No, nedej jim.

„Vaše ambasáda nás požádala, abychom vás zatkli,“ vysvětloval mi Ind.

„Proč?“

„To byste měl vědět vy.“

„Ale to já nevím.“

„Potřebují prý nějaké vaše svědectví.“

„Tak proč mi dali vědět, abych se vrátil sám, a nechávají mě tady zavírat jako nějakého vraha?“

„Nevím jak je to zařízené u vás, ale to už je jedno.“

„Proč jedno? To nechápu.“

„Budeš deportovaný do své země.“

„Co to znamená deportovaný? To teď nejde, mám tu rozjednaný obchod.“

„Bude muset počkat.“

„Kdy mě pošlete?“

„Nevím, to musí zařídit vaše ambasáda.“

„Nemělo by to trvat déle než týden,“ přidal trochu rozumu šéf.

Kroutil jsem hlavou a nevěřil. Jasně jsem si vzpomněl na slova Jitky při jednom našem telefonátu, kde mne upozorňovala na policii v Ústí, že mě potřebují k nějakému výslechu.

„Proč mi neřekli, že mne potřebují tak nutně?“, říkal jsem si nahlas pro sebe a vzpomínal na další telefonáty a setkání, kde padlo podobné téma. Nepřikládal jsem tomu nikdy žádnou váhu, ale v policejní cele mi to trochu docházelo. Vzpomněl jsem si na prosinec, kdy jsem volal údajnému vyšetřovateli, který by se mnou rád mluvil, ale ani on mi nenastínil vážnost situace, spíš se tomu smál a bral to jako nějakou klukovinu. Těch otázek bylo nespočet a odpovědi visely někde hodně v nedohlednu.

„Počkáme, až najdou toho tvého kamaráda pojedete do Bangkoku.“

„Jakého kamaráda?“

„Bohouše Braníka.“

„Ten taky musí do Čech?“

Nechápal jsem vůbec nic. Celý výslech trval ještě další hodinu, že nešlo o přátelské sezení bylo jasné. Bohouše našli i bez mé pomoci a oba jsme si začali vychutnávat hořkost thajského vězení. Netušil jsem, že si na vlastní kůži vyzkouším vězení, kterého se bojí každý Thajec a každý, kdo o vězení v Thajsku jen slyšel. Před půlnocí nás, mě a Bohouše, přikurtované k sobě jedněmi pouty, nacpali dva policisté do auta. Můj kufr s věcmi hodili na zadní korbou a nastartovali. Než jsme vyjeli, spolujezdec vytáhl hrozivě vyhlížející zbraň, odjistil ji a namířil na nás. Myslel jsem v tu chvíli, že ještě našroubuje tlumič, pak je uslyším ránu a bude konec. Tlumič si sice nenašrouboval, ale poposedl si více k nám, aby lépe viděl. Řekli nám, že budeme převezeni do Bangkoku, kde se nás ujme česká ambasáda. Nechápal jsem, jak chtěl střelec a namířenou zbraní vydržet celých 180 kilometrů, aniž by se nedotkl citlivé spoušti. Také jsem věděl, co to znamená cesta z Parraye do Bangkoku. Když jsem někdy tuto cestu absolvoval, ať autobusem, taxíkem nebo ve vypůjčeném voze, napočítal jsem víc než deset havárek. Dozvěděl jsem se, že Thajci bourají hlavně kvůli neustálé ospalosti a kvůli požívání prášků na spaní, kterým se říká „jaba“. Byly to přesně ty prášky, s kterými jsem se setkal u Hanze v melounové bouli. Slovo prášek sni neškodně a možná i moc farmaceuticky. Ale ty toto prášky jsou droga a dají se srovnávat se známějším pervitinem.

Rozjeli jsme se a já se opět modlil, aby do nás nějaký ten ospalý nebo na fetovaný řidič nenaboural. Stačilo by jen prudké zabrzdění a určitě by vyšla kulka, která by neminula. Seděl jsem nehybně a koukal ven na ubíhající cestu. Při každém zpomalení jsem zavíral oči, abych neviděl kulku zavrtávající se mi do hlavy. Každý, kdo se setkal se situací, kdy měl obličej třicet centimetrů od hlavně pistole, třeba jen na pár sekund, na to nikdy nezapomene. Věřím, že se mu to vryje navždy do paměti, pokud to setkání samozřejmě přežije. Já jsem to setkání prožíval bohužel bez přestávky skoro celé tři hodiny, až do doby, než auto zastavilo před nízkou budovou. Nejdřív vystoupil policista, který řídil. Odešel do budovy a po pár minutách se vrátil s dalšími deseti. Nechápal jsem, že naše zatčení může být tak populární. Mezi deseti lidmi byl jeden kameraman thajské televize a nejméně šest fotografů z nějakých novin. Policista s pistolí konečně zajistil zbraň a schoval ji do pouzdra. Bylo to pro mě jako

by mě propustili na svobodu nebo jako bych se znovu narodil. Zhluboka jsem se nadechl a na výzvu jsem s Bohoušem vystoupil. Hned se kolem nás shlukli novináři a fotografovali jako zběsilý. Blesky vycházejí z fotoaparátů mě oslepili a nebýt policisty, který mne před sebou táhl, určitě bych netrefil ani do dveří policejní stanice. Za dveřmi na nás čekal další policejní průvod, který nám odebral otisky. Pak nás fotili nahé, aby zjistili, kde všude máme jizvy popřípadě tetování. Po dvou hodinách nás zavřeli do cel. Všude byli jen mříže a stěny. Parkety na zemi byli zaprášené, jako by na stropě pracovali zedníci.

Dohromady byly na téhle policejní stanici čtyři cely. Jedna fungovala spíš jako sklad, viděl jsem tam naskládaná videa a televize. Další tři už byly pro homo sapiens, takže pro nás. V jedné z cel byly tři dívky, do další zavřeli Bohouše a do další mě. V mé cele leželi tři Thajci a nenechali se mým příchodem nijak vyrušit. Kufr mi po zkontrolování vrátili a já ho použil jako polštář. Uvelebil jsem se na tvrdých parketách a pokoušel se usnout. V hlavě jsem měl zmatek a na spaní bych snad ani nemohl pomyslet, ale byl jsem tak unavený, že jsem ihned usnul. Asi v pět ráno mě probudil jeden ze spoluvězňů.

„Mí burí?“, zeptal se mě, což znamenalo thajsky, zda nemám cigarety. Kývl jsem a vytáhl jsem lehká Marlboro. Další dva, co ještě dospávali, byli okamžitě na nohou. Každému jsem dal po cigaretě a všichni čtyři jsme si zapálili první ranní cigaretku. Nenaspal jsem víc jak hodinu, ale cítil jsem se o hodně lépe než při cestě z Pattaye do Bangkoku, kdy na mě mířili pistolí.

„Za co jsi tady?“, začali rozhovor samozřejmě v thajštině. Moji spolubydlící nevypadali na to, že by uměli slovo anglicky. Pokrčil jsem rameny, protože jsem neuměl až tak dobře vysvětlit, že si mne vyžádala moje ambasáda.

„Umíš thajsky?“, zněla další otázka.

„Trochu ano.“

„Odkud tě přivezli?“

„Z Pattaye.“

Začali se mou odpovědí bavit a naznačovali něco na ten způsob, že je tam hodně barů, diskoték a holek. Thajci se mezi sebou bavili na můj účet a já si zatím prohlížel celu. Dvě stěny a dvě strany z mříží. Naproti jedné zamřížované straně byla ulička a za ní další cela stejných rozměrů, asi 4 krát 5 metrů. Po celé cele byly jen parkety a v rohu za nízkou zídou byla toaleta a koryto s vodou, které sloužilo jak na splachování toalety, tak k mytí.

Když jsem dokouřil cigaretu, právě si pro mne šli dva policisté. Bohouš už stál před svou celou s želízky na jedné ruce a čekal, až mnou ruku připnou k druhému konci. Nevím, proč používali jen jedna želízka, ale nejspíš měli zkušenosti, že jim vězni utíkali i s želízky na rukou, a tak si nás raději spojili k sobě. Jakmile jsme vyšli z cel, zasypaly nás opět blesky fotoaparátů. Fantazie mi začala pracovat na plné obrátky a vážně jsem se začal obávat, že si nás spletli s nějakým drogovým gangem nebo s nebezpečnou mafií.

Dvě televizní kamery sledovaly každý náš krok až k výtahu, kterým jsme vyjeli do druhého poschodí. Tam nás opět čekal filmový štáb s novináři chtivými našich portrétů. Obdivoval jsem, že předběhli náš výtah, ale jinak byly dost dotěrný. Jako štěnice. Policisté nás zavedli do velké místnosti s dlouhým stolem, na kterém byly dvě velké jmenovky postavené jak jídelní lístky v restauraci. Z počátku jsem nevěděl, co je tam napsáno, neboť jsem thajsky číst neuměl, i když jsem se o to několikrát pokoušel. Posadili nás za již zmíněné jmenovky a vedle nás si sedl silný policista v civilu, kterého nazývali „pane“ a víc než pane. Ukláněli se mu, jako to dělají před Buddhou a z toho jsem usoudil, že se jedná o vysokého důstojníka. Dal si před sebe pár lejster, jeho pucflek mu učísl pěšinku a pak dal pokyn. Otevřely se dveře a do místnosti se nahrnulo přes třicet lidí s fotoaparáty, kamerami a s papíry a tužkami. Stáli dva metry od stolu, začali si zapisovat a natáčet hovor, který vysoký důstojník začal číst. Rozuměl jsem z padesáti procent a navíc řekl to, co už jsem věděl. Zmínil se o české ambasádě a o Pattayi a o české zemi. Seděl jsem za stolem přikurtovaný k Bohoušovi a nechápavě přihlížel tomu nesmyslnému divadlu. Po hodině tiskovka skončila a my jsme šli do jiné kanceláře, samozřejmě neustále stíhány kameramany a novináři. Kroutil jsem jen hlavou a nezmohl se na žádný odpor. Ani jsem na něj nikterak nepomyslel, protože policisté, kteří nás před sebou strkali, vypadali nejpřátelštěji. Ve druhé kanceláři na nás čekala postarší dáma, a když začala mluvit mou mateřštinou, rozzářil se mi obličej.

„Jmenuji se Kudláková, konzulka České ambasády.“

Představila se a začala vysvětlovat: „Byly jste zatčeni, jelikož po vás bylo vyhlášeno celostátní pátrání.“

„Proč?“ ptal jsem se skoro jednohlasně s Bohoušem.

„To byste měli vědět vy.“

„Bohužel, já to nevím,“ přiznal jsem se.

„Moc toho tady nemám, ale jsou tu nějaké podvody s bankou“, oznámil suše, jako by mi oznamovala, že jsem překročil povolenou rychlost.

„Jaký podvod, jaká banka?“ opakoval jsem.

„Co to má znamenat?“, přidával se Bohouš.

„Podívejte se, ambasáda byla požádána o pomoc a já vyhověla. Čeho jste se dopustili, kdy a kde a jak, to vám určitě vysvětlí česká policie.“

„Proč nás neinformovali?“

„Nebyli jste k zastížení,“ odpověděla a já začal zapomínat na slova Jitky, Pavla i rodičů, kdy mi sdělovali něco o policii. Nikdy to ale ani do jednoho nevyznělo tak, jak se to začalo vyvíjet v Bangkoku.

„Mám tady ještě nějakou práci,“ upozorňoval jsem paní Kudlákovou.

„Dnes?“

„Ne, to ne, ale do tří dnů, nejpozději do týdne,“ ujišťovala nás.

„Vůbec se mi to nelíbí, paní Kudláková. Kdo mi pak zaplatí zpáteční letenku?“

Protestoval jsem, protože jsem měl za to, že přijedu do Čech, policie se zeptá na dvě, tři otázky, a pak bych se mohl vrátit dodělat svůj rozdělaný byznys.

„Za to já nemohu, co se vám líbí nebo nelíbí. Dělam to, co si přeje česká policie.“

„Dobře a budeme se moct vrátit? Nebude nám Thajsko dělat potíže?“

Ptal jsem se, protože jsem neměl tušení, za co mě po tom zatčení mají thajské úřady.

„Dopustili jste se tady nějakého trestného činu?“

„Samozřejmě že ne,“ vyhrkl jsem.

„Tak až si to doma vyřídíte, nic vám nebrání, abyste Thajsko mohl znovu navštívit.“

Moc velká úlevy to nebyla, ale trochu příjemnější zpráva to určitě za ty dny byla. Hodinu jsme projednávali podrobnosti a paní Kudláková se začala projevovat jako příjemná paní.

„Pokud budete cokoli potřebovat, tak mi zavolejte, napište nebo se jakkoli se mnou spojte a já přijedu.“ Dala nám vizitku s adresou telefonem ambasády a spolu s členem ministerstva a policie Thajska nám dala podepsat několik papírů.

„Co to je?“

Ptal jsem se, protože to bylo psáno v angličtině a v thajštině.

„To je váš souhlas k deportaci“, odpověděla.

„Projel“ jsem anglicky napsané papíry a s důvěrou podepsal všechny listy.

„Kde budeme těch pár dní, než nás odvezou?“

„Nejspíš tady,“ ušklíbla se. Ušklíbl jsem se i já, jelikož spát na zemi tři nebo sedm dní nebyl valná představa.

„Takže nejdéle sem dní?“, zeptal jsem se ještě jednou.

„Ano, sedm dní, tady nesmíte stejně být v cele déle než sedm dní.“

Neochotně, ale přece, jsem kývl na souhlas a plánoval v duchu, jak si budu muset v Čechách rychle půjčit na letenku, vrátit se do Thajska a dokončit obchody. S podáním ruky se s námi paní Kudláková rozloučila. Bylo 24. dubna 1996 – den, kdy jsem ještě netušil, že paní Kudlákovou neuvídím dřív než za deset měsíců.

Odvedli nás, opět za asistence kamer, zpět do cel policejní stanice. Musel jsem se smířit se spaním na špinavých parketách mezi Thajci, kteří spáchali nejrůznější zločiny, od hraní karet až po vraždy. Zvykl jsem si na díru, které říkali toaleta, zvykl jsem si na koupání, které spočívalo v jednouchém principu: Do umělohmotné nádoby se nabral voda z koryta, a pak se člověk poléval. Přivykl jsem si i na své spoluvězně, kteří byli jen tichými spolubydlíci. Na co jsem si nemohl zvyknout byla špína, dusivé horko a milióny komárů, kteří mne

vysávali dnem i nocí. Thajští komáři nejsou stejní jako u nás, jsou tiší, nebzučí a nepozorovaně si sedají a dají tak dlouho, dokud vás z toho nezačne bolet nejméně pět centimetrů těla v okruhu jejich krevního baru. Když chce takového komára člověk chytit, žasne nad jeho obratností. Kolikrát jsem plácl naprázdno s domněnkou, že jsem ho rozmáčkli, ale uletěl a znovu se vracel mě vysát. V noci mě nenechali spát, a kdy jsem už usnul, vzbudil mě policista, který namátkou dělal kontrolu.

První dny ubíhaly a já počítal, kolik ještě času budu muset strávit v té smradlavé díře. Jídlo nám nosili třikrát denně v krabičkách, a když ho člověk nesnědl, tak se do něj ihned pustila nejrůznější havěť. Mravenci, brouci a různé mušky se dokázaly dostat všude, tam, kde bylo něco k jídlu. Jídlo bylo Thajské a i přesto, že jsem na něj byl zvyklý, často jsem ohrnoval nos. Možná to bylo prostředím, ale každopádně nebo divu, proč mi to nechutnalo. Problém byl s vodou. Pít vodu z kohoutku nad toaletou bylo zdraví nebezpečné, a když nám policie nedonesla alespoň vodu v umělé láhvi, což určitě také byla voda z vodovodu, tak jsme byli třeba i dva dny bez vody.

Navštěvovala mě má přítelkyně Toya a mohla si se mnou hovořit jen hodinu denně skrz mříž vzdálené od sebe asi jeden metr. Taky jí mohu děkovat, že mi přinesla zásobu vodu a někdy i jídla. Stále jsem ji ujišťoval, že do týdne odcestuji a pak se opět vrátím do Thajska. Pomáhala mi jak s vodou a se zásobou jídla, tak s rozjednanými obchody. Dlouho držel prodávajícího baru na špagátu, ale po týdnu bylo vše ztraceno. Zbývalo mi ještě několik možností, ale jak dny ubíhaly, vše se postupně hroutilo. Pronajali místo na cestovní kancelář, nějakému Dánovi, textil objednaný v malých továrnách koupil někdo jiný a bar byl prodán nějakému chlápku. Celá práce kolem všeho byla na nic, ale jak dny utíkaly. Přestávalo mi to vadit, protože já byl po týdnu stále v cele na policejní stanici v Bangkoku. Čtrnáct dní uběhlo, uběhl měsíc, a já jsem stále zůstával bez informací na tomto nepřijemném místě. Konzulka české ambasády měla částečně pravdu, že zdržení nemohou být v cele déle než sedm dní, ale zapomněla dodat, že to nejspíš platilo je pro Thajce. Já i Bohouš jsme dále pobývali v celách, přestože se sedm dní přehouplo už několikrát.

Thajští policisté jsou jistě i nevykonnější policisté, protože do cel každý den zavírali nové a nové provinilce. Opravdu tak nikdy nebyli déle než sedm dní a já se nemohl dozvědět, kam putují potom.

Byl jsem tam už měsíc, když ke mně do cely zavřeli dost vysokého Thajce, byl potetovaný od krku až po kotníky, vlasy na ježka a obličej jako zabiják. Do hodiny jsem se dozvěděl vše. Thajec byl vrah jednoho z nejbohatších a nejváženějších lidí Thajska. Zastřelil majitele thajského televizního kanálu. Thajci ho obdivovali a velmi si ho vážili (myslím tím toho zastřeleného) a říkali mu mistr „Son čaj“.

Kvůli této vraždě, která se stala ještě před mým zatčením, bylo celé Thajsko vzhůru nohama. Mistr „Son čaj“ byl blízkým přítelem krále a celé rodiny – už proto to byl člověk, nad kterým vězela velká ochranná ruka. Za další dva dny zavřeli do stejné cely i jeho dva společníky, takže jsem měl o zábavu postaráno. Vůbec jsem nespál, fantazie mi neustále pracovala. Jen se v cele něco šustlo, už jsem byl ve střežku. Nevím, co bych zmohl proti tomu vrahovi, ale v každém případě jsem považoval spaní za lehkomyšlnost. Každý den brali tyto

provinilce k výsledku a každý den se vraceli v horším a horším stavu. Vrah mi dokonce ukazoval své přirození, kde měl červené fleky jako velké neštovice.

„Co to je?“, ptal jsem se.

„Pálili mi úd,“ zasípal, ale tvářil se jako by to bylo v pořádku.

Jako posledního zavřeli šéfa celé akce a tehdy jsem pochopil, co v Thajsku znamená moc. Upozorňuji, že v mé cele bylo jedenáct lidí a ve druhé osm. Když zatkli šéfa těch tří, přestěhovali osm lidí z protější cely, uklidili ji a nás bylo namačkáno v tom smradlavém krcálku devatenáct. Nedalo se skoro sedět, natož ležet a spát. Po hodině přivedli do protější cely za doprovodu ozbrojených policistů, vojáků a samozřejmě televizních kamer a novinářů uhlazeného pětatřicátníka s úsměvem na rtech, který byl oblečen jak na módní přehlídku Huga Bosse. Přinesli mu kožený kufřík, ze kterého si vyndal ručník, kosmetické přípravky, holení a několik zápisníků.

„To je generál,“ zašeptal mi jeden ze spoluvězňů.

„Čí generál?“

„Generál thajské armády. Schovávali ho přes měsíc u jednoho ministra.“ Pokračoval můj informátor a vysloužil si tak jednu cigaretu. Kroutil jsem hlavou a bral jeho informace s rezervou. Nepozorovaně jsem si toho nového vězně koutkem oka prohlížel. Byl ode mne vzdálen jeden a půl metru. Měl celou celu sám pro sebe. Nejdříve jsem si to vysvětloval tím, že je asi nebezpečný, ale později mi došlo, že je to jen kvůli jeho komfortu, aby se s nikým nemusel dělit o místo. Jídlo dostával většinou jiné. Lepší. Policisté se mu klaněli jako svému nadřízenému, za což si každý policista vysloužil nějaký ten cenný papírek. Každý den ráno ho odváděla ozbrojená eskorta ven z cely a pokaždé byl zasypáván mnoha fotografy a televizním štábem.

Z novin mi bylo přečteno to, co mi první den řekl můj spoluvězeň. Potvrdily jeho slova. Opravdu to byl vysoce postavený důstojník, kterého policii nechtěl vydat nějaký ministr. Proč ho nakonec vydal, to jsem se nedozvěděl. Sedm dní jsem byl s jeho třemi komplici a sedm dní jsem pozoroval komfort v jeho cele. Když jsem neměl co kouřit, ochotně mi poskytl záchranu, a když mi chyběla voda a byl jsem skoro dehydrován, neváhal a dal mi láhev čisté vody. Člověk si může říkat, to je toho, že někomu dal cigaretu a trochu vody?! Jenže na místě, kde jsem byl, byla voda životně důležitá a vše jinde ceněné bylo najednou podřadné. Po sedmi dnech byli všichni čtyři, co měli s vraždou ministra „Son Čaje“ něco společného, odvedeni a já stále zůstával.

Bohouš i já jsme dali našim přítelkyním instrukce, aby zašla na naši ambasádu a zeptaly se, co s námi bude. Týden navštěvovaly, budou ambasády a každý den byly odbyté jednoduchými odpověďmi. „Paní Kudláková nemá čas, paní Kudláková má volno nebo je na dovolené.“ Dokonce se také dozvědely, že by paní Kudláková měla na ambasádě přestat pracovat. Vůbec nic jsem nechápal a už vůbec jsem nevěděl, co se mnou bude dál.

Jedenáctého června byla taková bouřka, až jsem se bál, aby blesk neuhodil do mříží cely, a tak jsem spal uprostřed místnosti. Blesk asi udeřil do elektrického vedení, protože světla